

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **M. S.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem K. V.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2019, č. j. MV-57983-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2019, č. j. MV-57983-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 2. 2019, č. j. OAM-12462-30/DP-2014. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v první řadě uvedla, že správní orgán nebyl oprávněn postupovat ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, dle kterého důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Vzhledem k tomu, že výše uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, je třeba dovodit, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, a že jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Pro samotné definování jiné závažné překážky pobytu cizince je zcela zásadní požadavek, že překážka musí být co do intenzity závažná.
3. Žalobkyně v odvolání namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k výroku I. tohoto rozhodnutí, neboť správní orgán zcela nesprávně posoudil žalobkyní vykonávanou výdělečnou činnost jako závislou práci a nikoli podnikání, z čehož dovodil, že žalobkyně neplní účel povoleného pobytu. Žalovaná se s tímto názorem správního orgánu ztotožnila, čímž zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností ze stejných důvodů, pro které bylo nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu.
4. Žalobkyně měla za to, že na její dosavadní činnost je nutné pohlížet jako na činnost podnikatelskou. Správní orgán a žalovaná jsou nadány pravomocí a s tím spojenou odborností ve věcech přistěhovalectví, nedisponují však dostatečným vhledem do problematiky soukromého podnikání ve všech jeho možných formách. V případě žalobkyně její činnost formálně naplňuje všechny znaky podnikání a dle názoru žalobkyně je její činnost podnikáním i fakticky.
5. Podle žalované jednatele přísluší obchodní vedení společnosti, jednatel zajišťuje řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a na žádost informuje společníky o věcech společnosti. Zákon nicméně v žádném případě nestanovuje jednatele vykonávat tyto činnosti osobně a zcela sám, pouze jejich vykonávání zajistit. Zákon přitom nestanovuje, jakým způsobem má jednatel toto zajistit. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je jednatelem funkční společnosti vykonávající svůj předmět činnosti a výše uvedené je ve společnosti zajištěno, pak je nutno vycházet z toho, že žalobkyně vedení účetnictví apod. zajistila, čímž splnila podmínky citovaných ustanovení.
6. Správní orgán a žalovaná při svém rozhodování vycházely zejména z protokolu o výsledku žalobkyně, ze kterého však účelově vybraly ty odpovědi, ze kterých je znát jistá neznalost některých záležitostí týkající se společnosti, jíž je žalobkyně jednatelekou, nicméně v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu zcela opomněly uvést a zohlednit ty odpovědi a okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobkyně.
7. Žalobkyně správnímu orgánu v průběhu výsledku srozumitelně objasnila, že vykonává jednatelskou činnost, hledá partnery a podepisuje smlouvy. Je evidentní, že jí s řízením

společnosti někdo pomáhá, to však nemůže jít na škodu žalobkyni. Žalobkyni v její funkci bylo napomáháno, a to zejména z důvodu, že žalobkyně neovládá tak dobře český jazyk a nevyzná se tolik v administrativě. To však samo o sobě neznamená, že její činnost není podnikáním, a už vůbec z toho nelze usuzovat, že je žalobkyně nelegálně zaměstnávána. Takový závěr by musel správní orgán spolehlivě prokázat, což neučinil. Spisový materiál neobsahoval dostatek podkladů pro to, aby mohl správní orgán nade vší pochybnost tvrdit, že činnost žalobkyně nebyla podnikáním. Správní orgán tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností pro rozpor s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, a potvrzením chybných závěrů správního orgánu došlo k porušení stejných ustanovení zákona ze strany žalované.

8. Jelikož nebylo prokázáno, že činnost žalobkyně není podnikáním, nebylo možné konstatovat neplnění účelu, a výrok I. prvoinstančního rozhodnutí byl tudíž chybný, nepřezkoumatelný a v rozporu s právními předpisy. Žalovaná nedostatečně zdůvodnila, z čeho usuzuje, že ekonomická činnost žalobkyně není činností vykonávanou na vlastní účet a vlastní odpovědnost. Nadto z protokolu o výsledku lze vypožarovat nátlak správního orgánu, kdy žalobkyně pod nátlakem vyslychajících osob ke konci výsledku začala měnit své výpovědi. Právní zástupce se taktéž nemohl ztotožnit s názorem žalované ohledně žádosti o opakovaný výsledek s přítomností právního zástupce. Je naprosto absurdní, aby to žalovaná odůvodnila tím, že „*je nepřipustné, aby se účastnice řízení radila se svým zmocněným zástupcem o tom, jak má odpovídat na otázky správního orgánu I. stupně.*“ Právo na právní pomoc je jedno ze základních práv zakotvených v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stejně tak je toto právo zakotveno v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
9. K práci jako osoba samostatně výdělečně činná citovala žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014, který mj. definoval institut závislé práce. Žalovaná však nijak detailně neposuzovala jednotlivé znaky závislé práce, pouze všeobecně deklarovala, že je žalobkyně zapsána do živnostenského rejstříku pouze formálně, aniž by fakticky vykonávala činnost jako osoba samostatně výdělečně činná.
10. Žalobkyně dále poukázala na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který výslovně vylučuje z kompetencí správního orgánu vytvořit si o určité záležitosti úsudek, zejména pak úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, správnímu orgánu nenáleží pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. Tato kompetence je zcela mimo sféru Ministerstva vnitra. Pokud měl správní orgán podezření o takovéto skutečnosti, správní řád mu k tomuto výslovně poskytuje nástroj v podobě § 57 odst. 1 písm. a). Pro přerušování za účelem zadání podnětu příslušnému kontrolnímu orgánu a vyčkání patřičného verdiktu neexistovala jediná překážka. Vzhledem k tomu, že celé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu stálo právě na tvrzení, že se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce, k čemuž však neměl správní orgán pravomoc, bylo dle názoru žalobkyně toto rozhodnutí naprosto nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně k tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37. K pojmu jiná závažná překážka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 51/2009 ze dne 9. 10. 2009.
11. Stejně tak žalobkyně nemohla souhlasit se závěry správního orgánu, že v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu není povinen zkoumat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze omezenou úvahu o přiměřenosti dopadů

rozhodnutí, případně úvahu postavenou na domněnkách a nesprávných závěrech správního orgánu, tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak tomu bylo v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

12. Žalobkyně trvala na tom, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená. Žalovaná tuto námitku vypořádala naprosto nedostatečně, vesměs se omezila na tvrzení, že povinnost zkoumat přiměřenost nemá. Žalobkyně sama poukázala na to, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá též z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, konkrétně čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů musí být, s ohledem na § 2 odst. 1 správního řádu, resp. na čl. 10 Ústavy, v souladu s mezinárodními závazky České republiky, je nutné, aby rozhodnutí bylo také v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
13. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a setrvala na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Uvedla především, že účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouhé zapsání do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).
15. Podmínkou udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (eventuálně osoba samostatně výdělečně činná) je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do obchodního rejstříku z titulu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem funkce statutárního orgánu po převážnou dobu platného pobytového oprávnění na území České republiky. Skutečnost, že v uvedené obchodní společnosti je řádně zajištěno obchodní vedení společnosti, vedení předepsané evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a informování společníků o věcech společnosti, ještě automaticky neznamená, že tyto činnosti zajišťuje žalobkyně. Pokud by tomu tak bylo, měla by být schopna v průběhu výsledku vysvětlit, jak jsou tyto činnosti zajištěny, avšak z provedeného výsledku byl jednoznačně prokázán pouze formální zápis žalobkyně jako jednatelky v obchodní společnosti EVANIS s.r.o., aniž by žalobkyně tuto funkci fakticky vykonávala.
16. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž dospěl k závěru, že pod uvedený pojem lze podřadit též nenaplnění účelu předchozího povolení k pobytu. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, Nejvyšší správní soud prohlásil, že „aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost,

musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána“. Žalovaná vycházela ze závěru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného ve shora citovaném rozsudku, a opětovně konstatovala, že žalobkyni brání jiná závažná překážka v udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jelikož po celou dobu předchozího povoleného pobytu nevykonávala funkci jednatele a neplnila tak účel povoleného pobytu, přičemž fakticky nepodnikala ani jako osoba samostatně výdělečně činná.

17. Žalobkyně do protokolu o výsledku uvedla, že se cítí zdráva a způsobilá k sepsání protokolu, přičemž na dotazy správního orgánu I. stupně srozumitelně a konkrétně odpovídala, byla s obsahem protokolu seznámena, souhlasila s ním a nežádala doplnění. Závěrem protokolu o výsledku je pak poznámka, že žalobkyně uvedla, že dostala nějaké papíry týkající se otázek na jednatelskou činnost, ze kterých se měla k výpovědi učit, ale moc se toho nenaučila. K uvedenému žalovaná konstatovala, že pokud by žalobkyně skutečně činnost jednatelky vykonávala, měla by vědět, jaká byla náplň její práce, a nemusela se učit, jak odpovídat na otázky správního orgánu I. stupně. Při výsledku dne 31. 1. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně byla pouze formálně zapsána v obchodním rejstříku jako jednatelka obchodní společnosti EVANIS s.r.o. a samostatné vedení obchodní společnosti nikdy nevykonávala, ani tyto činnosti nijak nezajišťovala. Žalobkyně do protokolu o výsledku ze dne 31. 1. 2018 uvedla, že pro obchodní společnost EVANIS s.r.o. hledá zaměstnance a podepisuje smlouvy, nebyla však schopna podat bližší informace ohledně obsahu těchto smluv. Pouze uvedla, že to byly smlouvy na úklidové práce a vykládání zboží. Dále uvedla, že tyto smlouvy moc nečte, jen podepisuje. Do protokolu o výsledku následně žalobkyně přiznala, že ve skutečnosti pro společnost nepracovala, ale má u ní papíry. Uvedla, že ve společnosti EVANIS nevykonává jednatelskou činnost, má uzavřenu pouze smlouvu na práci v úklidové firmě. Činnost jednatelky vykonávala asi v roce 2012 a ukončila ji asi v roce 2014 nebo 2015 na valné hromadě, kdy společníkům sdělila, že tuto činnost již nechce vykonávat. Poté žalobkyně správnímu orgánu I. stupně opakovaně potvrdila, že nikdy jednatelskou činnost reálně nevykonávala, byla pouze zapsána v Obchodním rejstříku. Žalovaná konstatovala, že výše uvedené nevypovídá o tom, že by byla žalobkyně fakticky zapojena do podnikání v obchodní společnosti EVANIS s.r.o., respektive skutečný výkon funkce jednatele si lze za právě uvedených skutečností představit jen stěží.
18. Pokud měla žalobkyně zájem o to, aby ji k výsledku doprovázel právní zástupce, mohla s právním zástupcem přijít k výsledku již dne 31. 1. 2018. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně do protokolu o výsledku následně uvedla, že se cítí zdráva a způsobilá k sepsání protokolu, přičemž na dotazy správního orgánu I. stupně srozumitelně a konkrétně odpovídala, byla s obsahem protokolu seznámena, souhlasila s ním a nežádala doplnění, nebyl v jejím případě dán důvod k opětovnému výsledku. Pokud by žalobkyně skutečně vykonávala podnikatelskou činnost, mohla výkon této činnosti popsat správnímu orgánu I. stupně, aniž by se musela se zmocněným zástupcem radit o obsahu svých odpovědí. Žalobkyně měla po celou dobu řízení možnost využít zmocněného zástupce, přičemž tím, že této možnosti nevyužila v průběhu výsledku dne 31. 1. 2018, nebylo porušeno její právo na právní pomoc.
19. Z provedeného výsledku nevyplývalo, že by žalobkyně skutečně provozovala podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, jelikož činnost prováděná žalobkyní jako podnikatelem postrádala zcela rys samostatnosti, který je pojmovým znakem podnikání. Žalobkyně do protokolu o výsledku uvedla, že na základě

živnostenského oprávnění uklízí pro hospody. Dále však nebyla schopna podat konkrétní informace k vydávání faktur za odvedenou práci či k jejich zpracování pro daňové účely, uvedla, že dostává měsíční mzdu, kterou jí vyplácí její vedoucí – majitel restaurace D. E. M. H. Uvedla, že je placena od hodiny, na její hodinový fond dohlíží šéf. Fakturu za práci žalobkyni vytváří také šéf nebo někdo v kanceláři. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně potvrdila, že sama žádnou činnost týkající se finančních záležitostí nedělá, pouze uklízí. Na dotaz správního orgánu I. stupně, zda zaplatila nějaké peníze, aby ji zapsali do obchodního rejstříku, žalobkyně odpověděla, že neví, co je obchodní rejstřík. Z provedeného výsledku v případě žalobkyně byl tedy jednoznačně prokázán kromě formálního zápisu jako jednatelky v obchodní společnosti EVANIS s.r.o. i formální zápis do živnostenského rejstříku, aniž by žalobkyně fakticky vykonávala činnost jako osoba samostatně výdělečně činná.

20. Žalovaná k dalším námitkám žalobkyně uvedla, že správní orgány mají pravomoc pro účely posouzení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu či prodloužení jeho platnosti zkoumat nejen formální naplnění podmínek udělení povolení k dlouhodobému pobytu, ale i skutečný obsah vykonávané činnosti. Opačný výklad by totiž byl v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy správní orgán I. stupně zjistí, že cizinec vykonává zaměstnání, aniž by byl držitelem zaměstnanecké karty nebo mu bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty, příp. vydáno povolení k zaměstnání, je oprávněn učinit závěr, že tato činnost je nelegální prací ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 197/2017-53 ze dne 16. 5. 2018 a na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 70/2017-44 ze dne 5. 9. 2018.
21. Stran námitky nepřiměřenosti nebyl podle žalované správní orgán I. stupně v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu povinen zkoumat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť tato povinnost ze zákona explicitně nevyplývá. Nicméně tak nad rámec svých povinností učinil, přičemž i žalovaná obdobně shledala, že z žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žádný rodinný příslušník žalobkyně nepobývá na území České republiky, přičemž v zemi původu žalobkyně pobývají její dvě děti a matka. Žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2007, nebydlí ve vlastní nemovitosti. Na základě uvedeného se lze důvodně domnívat, že vazby k domovské zemi nebyly nijak zpřetrhány. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Dále žalovaná uvedla, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, a z usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04, vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. S ohledem na výše uvedené tedy nelze konstatovat, že v případě žalobkyně bylo postupováno v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 68 odst. 3 správního řádu,

nadto ani žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti ohledně dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

IV.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

22. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

24. Žaloba není důvodná.
25. Žalobkyně v první řadě v žalobě uvedla, že napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí, je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobkyně, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobkyně, podrobil přezkumu jejich zákonnosti.
26. Pokud se jedná o námitku žalobkyně, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav, když vyšly toliko z výsledku žalobkyně, pak se soud s danou argumentací neztotožňuje. Soud má naopak za to, že správní orgány nepochybily, pokud vyšly ze skutečností, které žalobkyně o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděla v rámci účastnického výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobkyně ke svému pracovnímu působení uváděla. Žalobkyně se mylí, jestliže tvrdí, že z protokolu o výsledku vyplývá, že na ni byl činen nátlak. Je pravdou, že určité otázky pokládala úřední osoba opakovaně, takový postup však nebyl samoučelný, nýbrž logicky reagoval na chování samotné žalobkyně, která v průběhu výsledku měnila jí prezentovanou skutkovou verzi reality, resp. popírala své předchozí odpovědi. Za klíčové soud považuje to, že z výsledku je jednoznačně patrné, že žalobkyně nemá žádné povědomí o výkonu jednatelské činnosti, dokonce správnímu orgánu sama potvrdila, že tuto činnost reálně nevykonává. Za této důkazní situace správní orgány postupovaly zcela správně, když uzavřely, že žalobkyně nenaplnňuje účel svého pobytu. Zároveň nepochybily ani v tom směru, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu (v případě žalobkyně trvající několik let) představuje „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
27. Pokud žalobkyně v této souvislosti zpochybňuje možnost správních orgánů vytvořit si úsudek o povaze činnosti žalobkyně, pak je na místě plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání x závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek.

28. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Je nezbytné zdůraznit, že prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahují pasáž, v níž jsou popsány poměry žalobkyně a její rodiny, přičemž správní orgány tyto okolnosti srozumitelně vyhodnotily a dospěly k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Z okolností zjištěných správními orgány nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájem České republiky, aby žalobkyně opustila její území. Samotná skutečnost, že žalobkyně pobývá na území dlouhodobě a vytvořila si zde sociální vazby a zázemí, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Lze shrnout, že vypořádání dopadů rozhodnutí do sféry žalobkyně je dostatečné a správné.
29. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 1. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu